

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: §. V.

Citation: Ewald, Johannes: "§. V.", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321582117856/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

artis amplitudo inter arctos definitionis limites
eam redigere vetuit. Sunt enim, ut supra, poëseos
partes, quæ ad principium imitationis referri, &
sunt, quæ non referri possunt. Dantur carmina,
5 quorum objectum est naturæ imitatio, sunt quo-
que quæ ipsam naturam scopi instar habent. Sunt
denique mixta, ubi utræque suis funguntur parti-
bus. Si vero imitatio certum principium non est,
ex quo essentia poëseos deduci, & ad quod omnes
10 artis hujus species referri possunt; plurimis con-
sentientibus tale principium habemus plane nul-
lum. De principio fictionis, versificationis & en-
thusiasmi antea diximus. His addi potest istud,
quod Racine senior affectuum vel perceptionis
15 loquelam appellat; quod vero epicum carmen,
nec non quamplurimum, quod cum poësi com-
mune habet pictura, excludere videtur. Summe
venerabilis Dr. Cramer, optime huic defectui ob-
viam iri credidit, si & verarum & fictarum per-
20 ceptionum mentio fieret.

§. V.

Quod vero omnium maxime poësi definiendæ
obest, sunt limites, qui poësin a prosa discernen-
rent, ita confines, ut prorsus confusi nunquam
25 fere appareant. Ut supra monui sub forma prosæ
poësin sæpius invenies: immo & prosam sub poë-
seos habitu sæpissime inveniri, nemo erit, versifi-
cium nostrorum haud prorsus ignarus, qui inficias
iverit. Istud efficit ut duæ hæ artes eloquentia
30 nempe & poesis pari passu sæpius ambulent &
recte satis distingvi nequeant. Hi vero qui ex ar-
bitraria elegantia rhythmico sc. & stilo harmonico
essentiale poëseos formant; si Poëtarum nomina
iis derogare dubitamus ejusmodi artis definitio-
nem stabilient, quod sit Sermo, qui habet pedes
35 vel rhythmos.

§. VI.

Ne vero me multum de nihilo dixisse mihi quis-
quam obiiciat, utpote qui naturam atque indolem